№ 9. WILNO, 1 WRZEŚNIA 1933 R. ROK IV.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza 49 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

GIERC CZARNY.

Luźne uwagi do K. P. C.

II. Wysokość grzywny przy zarzucie fałszu.

O skutkach lekkomyślnie lub w złej wierze podniesionego zarzutu fałszu powiada art. 278 KPC. co następuje: „strona, która fałsz lekkomyślnie zarzuciła, ulegnie karze grzywny do tysiąca złotych. Grzywna może być zwiększona do wysokości $^1/_{10}$ części wartości rzeczy, lub sumy, poszukiwanej z dokumentu, jeżeli wartość lub suma przewyższa tysiąc złotych, a sąd uzna, że zarzut był uczyniony w złej wierze. Wymierzając grzywnę sąd orzeknie równocześnie, na przypadek niemożności jej ściągnięcia, karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad dwa miesiące".

Pierwsze zdanie tego artykułu jest, naszem zdaniem, jasne; daje ono sądowi prawo ukarać stronę, która fałsz lekkomyślnie zarzuciła, grzywną do wysokości tysiąca złotych niezależnie od wartości przedmiotu sporu, może więc zajść wypadek, gdy wartość przedmiotu sporu okaże się znacznie niższą od nałożonej kary.

Wątpliwości natomiast budzi zdanie drugie. Jak należy rozumieć przepis w niem zawarty?

Czy w tym sensie, że w wypadku, jeżeli wartość rzeczy lub suma poszukiwana przewyższa tysiąc złotych, a sąd uzna, że zarzut był uczyniony w złej wierze — może być nałożona podwójna kara: grzywna do tysiąca złotych, przewidziana w pierwszem zdaniu oraz obok niej druga grzywna, która może dojść najwyżej do wysokości $^1/_{10}$ części wartości rzeczy lub sumy poszukiwanej?

Ze stylizacji powołanego artykułu taka interpretacja, naszem zdaniem, wyraźnie nie wypływa, albowiem podobna myśl miałaby być wyrażona w słowach „prócz tego sąd może nałożyć grzywnę" albo: „grzywna może być zwiększona o sumę, nie

przewyższającą $^1/_{10}$ części“ i t. d. lub w innych odpowiednich wyrazach, których brak w tekście, a które nadałyby przepisowi treść nie budzącą wątpliwości, a zarazem logiczną; logicznem, bowiem jest, iż zarzut fałszu, uczyniony w złej wierze, ulec ma surowszej represji. Jeżeli ta właśnie interpretacja odpowiada autentycznej myśli ustawodawcy — stylizacja artykułu stanowczo wymaga, naszem zdaniem, poprawki.

Czy też mamy rozumieć omawiany przepis, stosując interpretację gramatyczną i zgodnie z literalnem brzmieniem artykułu, w tym sensie, że słowami „grzywna może być *zwiększona*“ i t. d. chciał ustawodawca powiedzieć, iż grzywna *ta*, t. j. przewidziana w pierwszem zdaniu, może być podniesiona, ściślej mówiąc, zastąpiona przez inną, *większą*, która określa się w stosunku do wartości przedmiotu sporu i wyższa dopuszczalna granica której stanowi $^1/_{10}$ część tej wartości. Kara więc nie składa się z dwóch grzywien, lecz jest grzywną w inny sposób i ewentualnie w innej wysokości wymierzaną, niż przewidziana w pierwszem zdaniu.

Przy tej interpretacji przychodzimy jednak w konkluzji do wniosku paradoksalnego: grzywna, w ten sposób w wypadku ujawnionej złej wiary strony wymierzona, może się okazać niższą, niż w wypadku zgłoszenia zarzutu fałszu przez lekkomyślność; weźmy przykład: wartość przedmiotu sporu wynosi trzy tysiące złotych; sąd, uznając, iż zarzut został uczyniony w złej wierze, chce na podstawie przepisu zdania drugiego art. 278 zastosować najwyższy wymiar kary, którym jest $^1/_{10}$ część wartości przedmiotu sporu; mamy jako rezultat grzywnę w wysokości trzechset złotych, wyższej sąd nałożyć nie ma prawa, tymczasem jest bardzo możliwe, że w wypadku zgłoszenia zarzutu fałszu przez lekkomyślność w *tym samym sporze* sąd nałożyłby grzywnę w wysokości pięciuset złotych, ewentualnie jeszcze większą. Rezultat nieoczekiwany i wprost przeciwny temu, do którego ustawodawca widocznie dążył, albowiem daje zmniejszenie kary zamiast jej podwyższenia; jest to skutek niejasnego wysłowienia myśli ustawodawcy.

Sposób wymierzenia grzywny, przewidzianej w drugiem zdaniu art. 278 a stosowanej jako kara samodzielna, nie mająca łączności z przepisem zdania pierwszego, byłby, naszem zdaniem, bardziej zrozumiały w tym jeszcze wypadku gdyby przepis ten odnosił się tylko do przypadków, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa *dziesięć tysięcy* złotych. W przepisie tym mielibyśmy możność dla sądu podwyższenia absolutnej sumy grzywny, przewidzianej w zdaniu pierwszem oraz wyższą granicę dopuszczalnej, w tym wypadku, kary, tak samo, jak mamy wyższą granicę tej kary dla wypadku zgłoszenia zarzutu fałszu przez lekkomyślność.

III. Skutki nieprzejęcia przez wierzyciela ruchomości na własność po drugiej licytacji.

Art. 617 KPC mówi o prawie przejęcia przez wierzyciela ruchomości na własność w następujący sposób: „na drugiej licytacji cena wywołania wynosi dwie piąte części sumy oszacowania. Jeżeli i na tej licytacji nikt nie zaofiarował nawet ceny wywołania, albo jeżeli licytacja nie doszła do skutku, wierzycielowi służy prawo przejęcia ruchomości na własność w cenie, wynoszącej połowę sumy oszacowania".

Czy to prawo wierzyciela jest ograniczone jakimś terminem?

Jaki jest los zajętych ruchomości, jeżeli żaden z wierzycieli nie skorzysta z powyższego przywileju?

Czy wolne one są od zajęcia i czy zwolnienie następuje z urzędu, czy na wniosek wierzyciela?

Oto są pytania, które wyłaniają się w związku z treścią powołanego wyżej artykułu, gdzie odpowiedzi na te pytania nie znajdujemy; uważamy to za lukę w całokształtcie przepisów, dotyczących licytacji ruchomości i wobec tego odpowiedź musimy wyprowadzić za pomocą zestawienia i interpretacji poszczególnych przepisów.

Jasnem jest, że rzeczy w omawianym wypadku nie mogą się znajdować pod zajęciem wiecznie, ani też do tego czasu, gdy komuś z wierzycieli przyjjdzie do głowy skorzystać ze swego przywileju.

Rozwiązanie tego zagadnienia może być albo tego rodzaju, że po pewnym terminie w braku oświadczenia ze strony wierzycieli o przejęciu ruchomości na własność — postępowanie umarza się z urzędu albo tego rodzaju, że komornik uczyni to na skutek wniosku dłużnika.

Pierwsze rozwiązanie ustawa przewiduje dla analogicznej sytuacji, która się wytworzyć może po pierwszej licytacji, niedoszłej do skutku; § 3 art. 616 powiada: „jeżeli w ciągu dwóch tygodni nie zgłoszono wniosku o wyznaczenie drugiej licytacji, ani nie złożono oświadczenia o przejęciu ruchomości na własność, komornik umorzy postępowanie co do niesprzedanych ruchomości".

Takie same rozwiązanie daje ustawa dla podobnej sytuacji przy sprzedaży nieruchomości w wypadku, gdy druga licytacja nie doszła do skutku (art. 711 § 1) przyczem dodaje, że nowa egzekucja z tej nieruchomości może być wszczęta dopiero po upływie roku.

Wnioskować należy, że zasada niedopuszczalności trzeciej licytacji, wyrażona dobitnie w powołanym art. 711 w odniesieniu do nieruchomości, stosuje się i do ruchomości; potwierdza ten wniosek również treść art. 617, który daje wierzycielowi prawo jedynie przejęcia rzeczy na własność, ale nie daje

prawa żądać wyznaczenia ponownej licytacji, jak po licytacji pierwszej (art. 616 § 1).

Mimo jednak podobieństwa sytuacji i logiczności zastosowania analogicznego rozwiązania stoi temu, naszem zdaniem, na przeszkodzie brak wyraźnego przepisu, czyli wyżej wskazana luka. Pozostaje więc drugie rozstrzygnięcie. Sądzimy, że w razie nieskorzystania przez wierzyciela z prawa, przewidzianego z art. 617 KPC. komornik na wniosek dłużnika zwraca się do wierzyciela względnie do wierzycieli z zapytaniem, czy mają zamiar skorzystać z przysługującego im przywileju, uprzedzając, że w razie niewykorzystania tego przywileju w ciągu zakreślonego przez niego terminu postępowanie będzie umorzone. Termin ten nie powinien, naszem zdaniem, być krótszy od dwóch tygodni, licząc od daty drugiej licytacji przez analogję z przepisem § 3 art. 615, ani krótszy od tygodnia licząc od daty doręczenia pisma komornika przez analogję z przepisem § 2 art. 710.

Godzi się na tem miejscu zwrócić uwagę na następujący szczegół: w odniesieniu do ruchomości KPC. podobnie do UPC. daje wierzycielowi możność zatrzymania na własność licytowanych rzeczy tak po pierwszej, jak po drugiej licytacji, niedoszłej do skutku (art. 616 i 617 KPC art. 1063 i 1065 UPC); natomiast w odniesieniu do nieruchomości dawna procedura rosyjska zezwalała wierzycielom w razie niedojścia do skutku pierwszej licytacji albo żądać odbycia drugiej licytacji, albo też zatrzymać dobra na swoją własność (art. 1171 UPC.), zaś KPC. w tym wypadku daje wierzycielowi jedynie prawo żądania wyznaczenia ponownej licytacji (art. 692 § 4, art. 709).

Warto również zaznaczyć, że przyjęcie niesprzedanych ruchomości na własność przez wierzyciela jest nowością dla tych części Państwa, w których obowiązywało dotychczas prawo austryjackie i niemieckie. Na uzasadnienie wprowadzenia tej inowacji w wymienionych dzielnicach autorzy projektu ustawy podają następujące motywy: „instytucja ta nie krzywdzi dłużnika, bo przejęcie na własność może nastąpić tylko za cenę, nie niższą od połowy sumy oszacowania, a na oznaczenie sumy oszacowania dłużnik ma pełny wpływ, może bowiem zawsze żądać oszacowania przez biegłego. Możność przejęcia na własność jest dla wierzyciela jedyną drogą uzyskania zaspokojenia jego wierzytelności w przypadku, gdy licytacyjna sprzedaż nie doszła do skutku". (Uzasadnienie ogólne projektu ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem. Wyd. Kom. Kod. str. 21).

Orzecznictwo cywilne.

Gdy kilka osób staje do przetargu celem nabycia nieruchomości na wspólną własność, dozwolone jest wciągnięcie do protokułu wzmianki. że jedna z nich upoważniona została do czynienia postąpień, obowiązujących wszystkich.

Protokuł licytaji może być pisany w dwóch aktach.

Pełnomocnik stawający do licytacji powinien się wylegitymować upoważnieniem.

Obcokrajowiec nie może być dopuszczony do udziału w licytacji nieruchomości bez zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

Zgoda wierzycieli na pozostawienie nadal na hipotece ich wierzytelności nastąpić powinna przed upływem 14 dni od daty licytacji.

Sprzeczność pomiędzy sentencją a uzasadnieniem stanowi obrazę art. 711 U. P. C.

(Orzeczenie Izby I. S. N. z 28.IV.1933 w spr. C. I. 277/33).

Z uzasadnienia.

Obalając podstawy decyzji Sądu Apelacyjnego z 20 lutego—18 marca 1932 r., dotyczącej oddalenia żądania unieważnienia licytacji, skarżący utrzymuje: 1) że nie jest ważne ustne wciągnięte do protokółu upoważnienie do nabycia nieruchomości, udzielone jednemu z pośród wspólnie nabywających przez pozostałych lub ich pełnomocników; 2) że również nie jest ważne nabycie dla K.K. gdyż działający w jego imieniu J. D. nie miał upoważnienia szczególnego do nabycia dóbr Jeziory na licytacji, jak tego wymaga art. 1156 u. p. c., 3) że także z mocy art. 1180 p. 3 u. p. c. nieważne jest nabycie dla K.K. gdyż nie uzyskał on, jako obcokrajowiec, uprzedniego zezwolenia w myśl art. 6 ustawy z 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców;

pogląd skarżącego co do niemożności protokólarnego upoważnienia do udziału w przetargu nie znajduje usprawiedliwienia w przepisach prawa, ustawa bowiem post. cyw. nie zawiera w tym przedmiocie żadnego zakazu, a z natury rzeczy w przypadku, gdy kilka osób staje do przetargu celem nabycia nieruchomości na wspólną własność, wciągnięcie do protokółu wzmianki, iż jedna z nich upoważniona została do czynienia postąpień, obowiązujących wszystkich, winno być dozwolone, gdyż inaczej przebieg licytacji byłby bardzo utrudniony, podniesiona zaś przez skarżącego okoliczność, iż protokół licytacji spisany został w dwóch aktach, z których jeden zawiera przebieg toku postępowania licytacyjnego z przytoczeniem oświadczeń osób stawających oraz czasu rozpoczęcia i ukończenia przetargu, a drugi szczegóły wskazane w art. 1151, 1157 i 1158 u. p. c., nie jest przyczyną wadliwości postępowa-

nia, albowiem techniczne wykonanie nakazów procedury ma znaczenie drugorzędne, byleby tylko odpowiadało wymaganiom ustawy, w danym zaś wypadku Sąd Apelacyjny stwierdził, iż oba te akty stanowią jedną całość, a nieprawidłowości co do treści tych protokółów skarżący nie zarzuca;

natomiast nie pozbawione są słuszności wywody skargi kasacyjnej, co do błędnej wykładni przez Sąd Apelacyjny art. 1156 u. p. c.; z mocy tego przepisu do przetargu może być dopuszczony tylko licytant działający osobiście, albo przez pełnomocnika, mającego szczególne upoważnienie do nabycia oznaczonej nieruchomości na licytacji; pełnomocnik, który chce działać w imieniu mocodawcy, lecz nie wylegitymuje się takiem upoważnieniem, nie powinien być dopuszczony do udziału w licytacji; możliwość późniejszej akceptacji nabycia przez mocodawcę nie wyłącza ścisłego stosowania art. 1156 u. p. c., albowiem w postępowaniu egzekucyjnem nie można dopuścić do sytuacji, w której ważność czynności urzędowej, jaką jest przetarg publiczny, uzależniona byłaby od tego, czy w przyszłości, bliżej nieokreślonej, rzekomy mocodawca zechce zaakceptować czynności pełnomocnika przekraczającego swoje uprawnienia, czy też nie wykona warunków licytacyjnych, zasłaniając się tem, że pełnomocnictwa nie udzielił; w szczególności obowiązek złożenia pełnomocnictwa, odpowiadającego wymaganiom art. 1156 u. p. c., musi być ściśle przestrzegany, gdy pełnomocnik nie składa wadjum licytacyjnego (art. 1156^3 u. p. c.), wówczas bowiem, o ile mocodawca nie uzna czynności pełnomocnika, nie będzie mógł być wykonany przepis art. 1176 u. p. c., który nakazuje przymusowe ściągnięcie niezłożonego wadjum od licytanta, jeżeli nie uiści on w terminie zaofiarowanej ceny; względy więc natury procesowej nie pozwalają na stosowanie znanej prawu materjalnemu instytucji potwierdzenia przez mocodawcę czynności, dokonanej przez pełnomocnika z przekroczeniem granic pełnomocnictwa;

również słusznie zarzuca skarga kasacyjna naruszenie art. 1180 p. 3 u. p. c., który nie dopuszcza do licytacji osób, nie mających prawa nabycia nieruchomości; w myśl przepisów art. 6 ustawy z 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (D. U. 31 poz. 178, obecnie tekst jednolity D. U. 24 poz. 202 z 1933 r.) obcokrajowiec, który chce nabyć nieruchomość na licytacji, powinien „każdym razem przed wzięciem udziału w licytacji wykazać się zezwoleniem Rady Ministrów (obecnie Ministra Spraw Wewnętrznych) do nabycia danej nieruchomości"; przytoczony tekst ustawy wskazuje, że cudzoziemiec, który nie uzyskał uprzednio zezwolenia, nie powinien być dopuszczony do przetargu, a jeżeli pomimo braku zezwolenia wziął udział w licytacji, nabycie przez niego nieruchomości z samego prawa jest nieważne (art. 7 ust. 1 powyższej ustawy), brak bowiem warunków usta-

wowych ważności zaofiarowania przez niego ceny za nieruchomość; pomieniony przepis winien być z urzędu przestrzegany zarówno przez komornika, przeprowadzającego licytację, jak i przez sąd, który ma orzec o przysądzeniu; obowiązku tego nie osłabia przepis art. 7 ust. 2 tejże ustawy, stanowiący, iż „w razie zawarcia tranzakcji wbrew tej ustawie, o nieważności orzekają sądy na żądanie powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na miejsce położenia nieruchomości"; przepis ten bowiem przedewszystkiem dotyczy „tranzakcji", czyli przeniesienia własności w drodze umowy stron, i obejmuje te przypadki, gdzie czynność prawna odbyła się bez udziału notarjusza lub władzy sądowej, oraz przypadki, gdzie wskutek błędu, przeoczenia albo z innych przyczyn dopuszczono się uchybienia przeciwko omawianej ustawie, aczkolwiek przeniesienie własności odbyło się z udziałem notarjusza lub władzy; skoro jednak uchybienie dostrzeżono w toku postępowania sądowego, wszczętego w związku z nabyciem na licytacji, sąd nie ma potrzeby oczekiwania wniosku właściwej władzy powiatowej, lecz obowiązany jest z urzędu stwierdzić nieważność nabycia i odmówić przysądzenia; cudzoziemiec nabywający nieruchomość wbrew powyższym przepisom, nie jest upoważniony do zasłaniania się tem, że uzyska albo uzyskał później zezwolenie na nabycie, przyjęciu bowiem tego poglądu stoją ne przeszkodzie: 1) wyraźny tekst art. 6 ustawy z 24 marca 1920 r., który stanowczo wymaga uzyskania zezwolenia „przed wzięciem udziału w licytacji", jako nieodzownego warunku uprawnienia do uczestniczenia w przetargu, a zatem i do nabycia nieruchomości, i 2) względy procesowe, o których już wspomniano wyżej przy omawianiu art. 1156 u. p. c., i które nie pozwalają na to, aby wynik licytacji pozostawał w zawieszeniu i był zależny od ewentualnego uzyskania zgody władzy na nabycie, czyli od faktu, co do którego niema pewności, że nastąpi; nadto podkreślić należy, iż ustawa nie mówi o potwierdzeniu przez Radę Ministrów (obecnie Ministra Spraw Wewnętrznych) dokonanego już nabycia, lecz wymaga uprzedniego zezwolenia; pozatem jakiekolwiek przewidywania co do rzeczonego zezwolenia są wykluczone, albowiem w myśl art. 4 ustawy z 24 marca 1920 r. Rada Ministrów (Minister Spraw Wewnętrznych) decyzję w przedmiocie udzielenia lub odmowy zezwolenia wydaje bez uzasadnienia, władza więc państwowa ma w tym względzie zupełną swobodę i nie jest skrępowana żadnemi warunkami ustawowemi;

decyzji Sądu Apelacyjnego z 31 października — 18 listopada 1932 r., dotyczącej przysądzenia dóbr Jeziory nabywcom licytacyjnym, skarżący zarzuca sprzeczność między uzasadnieniem a sentencją oraz naruszenie przepisów proceduralnych, dotyczących uiszczenia zaofiarowanej ceny;

pierwszy z tych zarzutów jest usprawiedliwiony, albowiem w sentecji wyroku adjudykacyjnego, wydanego 6-15-go czerwca 1932 r. przez Sąd Okręgowy, poza orzeczeniem o przysądzeniu przytoczone są sumy, przeznaczone na pokrycie zaległości podatkowych oraz sumy wierzytelności hipotecznych, które pozostać mają na hipotece, tudzież sumy hipoteczne, należące do nabywców, które zostały zaliczone na poczet ceny; Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy decyzję Sądu Okręgowego, czyli zatwierdził jej sentencję bez zmian, aczkolwiek w uzasadnieniu nie zaaprobował rachunku, przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy, i oparł się na innem obliczeniu, które prowadzi do innego wyniku co do wysokości poszczególnych pozycyj; dopuścił się więc Sąd Apelacyjny istotnego naruszenia art. 711 u. p. c.;

również słuszny jest zarzut obrazy art. 1572 u. p. c., w myśl bowiem tego przepisu nabywca obowiązany jest uiścić zaofiarowaną cenę w ciągu dni czternastu od daty licytacji bądź przez złożenie odpowiedniej sumy w gotowiźnie, bądź przez zaliczenie sum, które mają za zgodą wierzycieli hipotecznych pozostać nadal na hipotece sprzedanych dóbr albo mogą być zaliczone przez nabywców, jako ich wierzytelność, mieszcząca się w zalicytowanej cenie; zgoda więc wierzycieli, pozostawiających swoje wierzytelności, winna nastąpić przed upływem powyższego terminu; w danym przypadku Sąd Apelacyjny uznał, iż uiszczenie ceny nastąpiło w terminie, aczkolwiek co do zaliczenia wierzytelności A. K. w kwocie 9000 dol. zgoda jego na pozostawienie tej sumy na hipotece nastąpiła 3 marca 1931 r., czyli po upływie czternastu dni od licytacji, która miała miejsce 14 lutego 1931 r., nie przytoczył przytem Sąd Apelacyjny żadnych faktów, które mogłyby usprawiedliwić opóźnienie; zachodzi przeto tutaj istotna obraza art. 1572 u.p.c.

Przepisy o wstrzymaniu eksmisji dzierżawców mają zastosowanie również do majątków kościelnych. Przepisy te mają na względzie również dzierżawców, których umowy już wygasły przed wydaniem tychże przepisów.

(Orzeczenie Izby I S. N. z 10.IV.1933 r. w spr. I.C.2802/32).

Z uzasadnienia:

Sąd Apelacyjny przyznał Kościołowi Katolickiemu w osobie Biskupa Ordynarjusza Pińskiej Diecezji prawo własności do działki ziemi, obszaru 332 sążni, w m. Pińsku, natomiast oddalił z powodu przedwczesności żądanie tegoż Biskupa Ordynarjusza, dotyczące wyrugowania pozwanych z rzeczonej działki i zobowiązania ich do zniesienia znajdujących się na niej zabudowań z zasady, iż pozwanych broni przed wyrugowaniem ustawą z dn. 26 marca 1925 roku w przedmiocie

wstrzymania eksmisji dzierżawców gruntów, zajętych pod budynki (Dz. U. Nr. 29 poz. 181), i następne w tymże przedmiocie: rozporządzenie z dn. 12 marca 1928 r. (Dz. U. Nr. 31 poz. 293) ustawa z dn. 13 lutego 1929 roku (Dz. U. Nr. 13 poz. 106) i ustawa z dn. 12 lutego 1930 r. (Dz. U. Nr. 18 poz. 136);

w skardze kasacyjnej Ordynarjusz Diecezji Pińskiej zarzuca Sądowi Apelacyjnemu obrazę art. XIV, XXIV ust. 1, 5, 6 i 8 i art. XXV konkordatu (Dz. U. 1925 r. Nr. 72 poz. 501) oraz art. 339, 711 i 793 u. p. c.;

pierwszy zarzut skargi kasacyjnej polega na tem, iż wyżej powołane ustawy i rozporządzenie w przedmiocie wstrzymania eksmisji dzierżawców, jako sprzeczne z art. XXIV konkordatu ograniczenie prawa własności Kościoła, z mocy art. XXV tegoż konkordatu nie mogą być stosowane do ziem kościelnych, które w art. XIV i XXIV ust. 5 zostały poddane tylko ograniczeniom, przewidzianym przez ustawy o wywłaszczeniu dla celów regulacji dróg przewozowych i rzek, obrony państwowej, reformy rolnej oraz podobnych celów;

zarzut ten nie jest słuszny; zawarty między Stolicą Apostolską i Państwem Polskiem konkordat należy do kategorji umów międzynarodowych i, jako akt publiczno-prawny, reguluje wyłącznie stosunki między Państwem Polskiem i Kościołem Katolickim, nie zaś stosunki prywatno-prawne; poza dziedziną spraw natury wyznaniowej, konkordat ma na celu zabezpieczenie Kościołowi Katolickiemu, narówni z innemi przedmiotami prawa w Państwie Polskiem, prawa spokojnego posiadania i obrony należącego doń majątku; przyznając z jednej strony w art. XXIV ust. 1, 2 i 3 Kościołowi prawa do majątków, wymienionych w tym przepisie czyni z drugiej strony w art. XIV i art. XXIV ust. 5 zastrzeżenie, że Państwo Polskie będzie miało prawo dokonać wywłaszczenia ziem kościelnych na potrzeby publiczne, o których nadmienia skarga kasacyjna, natomiast stosunków majątkowych prywatno-prawnych konkordat nie dotyczy, pozostawiając je w art. XVI ust. 1 działaniu przepisów prawa powszechnie obowiązującego; wyjątek w tym względzie stanowią ust. 1, 2 i 3 art. XXIV, lecz tylko co do majątków Skarbu Polskiego; o ile więc powyższe zastrzeżenia natury publiczno-prawnej, przewidziane zresztą w art. 99 konstytucji, mogłyby dać podstawę Kościołowi do czynienia wniosków, iż na inne ograniczenia tegoż rodzaju Stolica Apostolska nie wyraziła swej zgody, to z zastrzeżeń tych w żadnym razie nie można wyprowadzać takichże wniosków w dziedzinie stosunków prywatno-prawnych; a ponieważ wyżej powołane przepisy o wstrzymaniu eksmisji dzierżawców, regulują stosunki prywatno-prawne, mają przeto zastosowanie również do majątków kościelnych (por. Zb. Orz. 1930 r. Nr. 50);

bezzasadnie zarzuca dalej skarga kasacyjna, iż podstawą obrony pozwanych nie może być umowa dzierżawna z 1906 r. z uwagi, iż termin działania jej upłynął w 1918 r. i w 1922 r. pozwani zawarli nową umowę na lat 12 która nie została przez naczelną władzę kościelną zatwierdzona, zawarcie zaś tej umowy oznacza samo przez się zrzeczenie się uprawnień z umowy 1906 r., wyżej powołane bowiem przepisy o wstrzymaniu eksmisji dzierżawców mają na względzie również dzierżawców, których umowy już wygasły przed wydaniem tychże przepisów, jak o tem wyraźnie w nich zaznaczono; zrzeczenie się zaś w 1922 roku prawa do dzierżawy z umowy 1906 r. wogóle nie jest prawnie możliwe, skoro prawo to wygasło w 1918 r.; zawarcie w 1922 r. nowej umowy może być traktowane wyłącznie, jako wznowienie wygasłego prawa, a nie jako zrzeczenie się tegoż;

jak wynika z osnowy zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny na podstawie wyjaśnień stron obu oraz złożonych do sprawy dokumentów ustalił, poza kontrolą kasacyjną, iż poczynając od 1925 r., władze kościelne odmawiały przyjmowania tenuty dzierżawnej bezpośrednio od pozwanych, wobec czego ci składali należny czynsz do depozytu Sądu lub wpłacali za pośrednictwem stowarzyszenia właścicieli domów; pewne nieścisłości ze strony pozwanych w oznaczaniu nazwy odbiorcy nie są, zdaniem Sądu Apelacyjnego, istotne, gdyż urząd pocztowy nie czynił władzom kościelnym żadnych przeszkód w wydawaniu tych pieniędzy; w tych warunkach Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku iż nie zachodzi w przypadku ze strony pozwanych wina w uiszczeniu tenuty w rozumieniu art. 4 ustawy z dn. 26 marca 1926 r., któraby mogła skutkować nakazanie eksmisji; wniosek ten jest zgodny z rzeczoną ustawą, a wobec tego bezpodstawne są zarzuty skargi kasacyjnej, jakoby Sąd Apelacyjny powyższych okoliczności nie rozważył, oraz że skarżący, poczynając od 1 kwietnia 1926 r., nie był już obowiązany do przyjmowania tenuty, wobec nieścisłości w oznaczaniu odbiorcy na przekazach pocztowych.

(Identyczne orzeczenie zapadło tegoż dnia w spr. Nr. I. C. 2607/32).

Ustalić wynagrodzenie podług swojego uznania na zasadzie art. 706[1] U. P. C. Sąd może tylko w wypadku niemożności określenia wysokości należności w drodze przeprowadzenia zwykłych dowodów.

(Orzeczenie Izby I S. N. z dnia 4.V.1933 r. w spr. I. C. 2586/32).

Z u z a s a d n i e n i a:

Sąd Apelacyjny, ustaliwszy prawo powódki do żądania od strony pozwanej wynagrodzenia za dozór nad nierucho-

mością małżonków M. za czas od 1915 do 1921 r., określił wysokość takowej na 600 zł. na podstawie przepisu art. 706[1] u. p. c., nie uzasadniając bliżej tego ostatniego wniosku;

jednak, w myśl powołanego przepisu, ma on zastosowanie jedynie w wypadku niemożności określenia wysokości należności w drodze przeprowadzenia zwykłych dowodów;

wobec powyższego, ustalając wysokość wynagrodzenia podług swego uznania, Sąd obowiązany był stwierdzić, iż wysokości tej zwykłemi środkami dowodowemi nie da się ustalić; w braku takiego ustalenia wywód Sądu w tym przedmiocie winien być uznany za dowolny.

Gdy uzasadnienie wyroku nastąpiło po upływie czasokresu na złożenie skargi apelacyjnej, wniesienie podania o przywrócenie terminu apelacyjnego w okresie 2-ch tygodni od upływu terminu na uzasadnienie odpowiada wymogom art. 778 i 779 u. p. c.

(Orzeczenie Izby I. S. N. z 27.IV.1933 w spr. Nr. I.C.2958/32)

Z uzasadnienia.

Według ustalonej jurysprudencji Sądu Najwyższego w przedmiocie przywrócenia uchybionego terminu apelacyjnego lub kasacyjnego, gdy uchybienie czasokresu jest oczywiste i bezporne, podanie, przewidziane w art. 835, 778 i 782 u.p.c. powinno być wniesione w ciągu 2-ch tygodni od dnia, w którym ustała przeszkoda, powodująca zaniedbanie czasokresu, z tem jednak zastrzeżeniem, że gdy przeszkoda ustaje jeszcze podczas biegu czasokresu, termin do wystąpienia o przywrócenie liczy się od daty, kiedy czasokres upłynął (S. N. 46/21 orzecz. z dn. 22/II-1922 w spr. I. C. 965/21, S. N. 175/23); nadto Sąd Najwyższy w orzeczeniu Nr. 152/28 wyjaśnił, iż skoro przeszkoda ta nie została usunięta podczas biegu czasokresu, strona, zamierzająca wyrok lub decyzję zaskarżyć, może uniknąć trudności ustalenia momentu jej ustania przez złożenie z chwilą upływu ustawowego terminu podania z żądaniem przywrócenia terminu zaskarżenia.

Gdy więc zredagowanie uzasadnienia wyroku nastąpiło w przypadku, jak to ustalił Sąd Okręgowy, już po upływie zakreślonego przez prawo czasokresu na złożenie skargi apelacyjnej i opóźnienie takie stanowi dostateczny powód do przywrócenia terminu apelacyjnego (orzecz. S.N. z dn. 2/IV-1924 w spr. I. C. 206/23, S. N. 175/23), wniesienie podania o przywrócenie terminu apelacyjnego w okresie 2-ch tygodni od upływu terminu na zaskarżenie wyroku odpowiadało wymogom art. 778 i 779 u. p. c., wobec czego Sąd Apelacyjny oddalając skargę incedyntalną, istotnie obraził przepisy art. 778, 835 i 837 u. p. c., powołanie się zaś na orzeczenie Sądu Najwyższego Nr. 184/27 jest nietrafne, gdyż w orzeczeniu tem kwe-

stje powyższe rozważane nie były, a przedmiot jego stanowiła skarga na nieuwzględnienie podania o przywrócenie terminu apelacyjnego, które zostało zgłoszone już po upływie blisko roku od dnia wydania przez Sąd Pokoju wyroku ocznego, czyli z wyraźnem uchybieniem powyższego terminu dwutygodniowego, ustalonego dla wniesienia takiego podania wówczas, gdy skarżący mógł skorzystać z uprawnienia, wynikającego z art. 114 u. p. c. i tem usunąć mniemanie, iż zaniechał przeniesienia sporu do instancji apelacyjnej.

Orzecznictwo karne.

Tezy z orzeczeń Izby II Sądu Najwyższego.

Art. 21 k. k.

Przepisy 21 k. k. nie ograniczają przekroczenia obrony koniecznej tylko do ekscesu intensywnego, ale dopuszczają również przyjęcie przekroczenia obrony i przy ekscesie ekstensywnym; sam moment ustania ataku nie wyłącza więc, w myśl art. 21 k. k., przyjęcia przekroczenia obrony koniecznej.

(Z dn. 14.III. 1933 r. w spr. II. 4 K. 875/32).

Art. 140 k. k.

Wszelkie świadome kłamstwo w zaprzysiężonych zeznaniach, chociażby nawet dotyczyło szczegółu nieistotnego, podpada pod art. 140 k. k.

(Z dn. 25.IV. 1933 r. w spr. 4 K. 180/33).

Art. 164, 166 k. k. i art. 419 § 3, 430 k. p. k.

Pytanie ewentualne w kierunku występku z art. 164 lub 166 k. k. musi wyraźnie wskazywać, *jakie przestępstwo* miało na celu zgromadzenie, zebranie lub związek, nie może zaś ograniczać się do ogólnikowego tylko wyrzeczenia, iż celem danego zebrania było nieokreślone w żaden bliższy sposób przestępstwo.

Dla istoty występków z art. 164 i 166 k. k. rodzaj przestępstwa, będącego celem zebrania lub związku jest obojętny, niemniej jednak cel zgromadzenia musi być w skazującym wyroku skonkretyzowany i to w taki sposób, by zachodziła możność przeprowadzenia kontroli, czy celem tym było istotnie popełnienie czynu lub czynów, będących przestępstwami.

(Z dn. 13.II. 1933 r. w spr. II. 3 K. 5/33).

Art. 236 k. k.

Dla bytu przestępstwa z art. 236 k. k. obojętne jest, jak długo pokrzywdzony był absolutnie niezdolny do pracy, lub

też w jaki czas po uszkodzeniu ciała podjął w rzeczywistości pracę, lecz w ciągu jakiego okresu czasu uszkodzony narząd był pozbawiony zdolności normalnego działania.

Przez naruszenie czynności narządu ciała należy rozumieć spowodowanie zmian w organie ciała, które zakłócają jego normalne zgodne z przeznaczeniem funkcjonowanie, dopóki zatem normalna sprawność narządu ciała nie została przywrócona, dopóty trwa jego naruszenie.

(Z dn. 7. IV. 1933 r. w spr. 4 K. 138/33).

Art. 244 k. k.

Przez „udzielenie trucizny odurzającej" art. 244 k. k. z r. 1932 rozumie także zapisywanie jej (bezprawne) przez lekarza.

(Z dn. 28.III. 1933 r. w spr. 4 K. 114/33).

Art. § 1 przep. wprow. k. k.

Noszenie odznaki O. W. P. nie jest przestępstwem, ponieważ policyjnego zakazu noszenia tej odznaki należycie ogłoszonego nie wydano, a noszenie odznaki rozpoznawczej nie może być uznane za rozwijanie działalności organizacji wbrew zakazowi, gdyż działalnością jest tylko, co jej statut jako działalność określa.

(Z dn. 10.III.1933 r. w spr. II. 4 K. 1139/32).

Art. 26 pr. o wykr.

Przestępstwo z art. 26 pr. o wykr. należy do kategorji wykroczeń przeciwko porządkowi publicznemu, wobec czego sankja karna z powyższego przepisu zwraca się przeciwko temu, kto bezprawnie korzysta z wymienionych w tymże przepisie uprawnień, o ile uprawnienia te zostały ustanowione w interesie publicznym oraz należycie ogłoszone.

Noszenie odznaki partji politycznej, czy stowarzyszenia w żadnym wypadku pod sankcję z art. 26 pr. o wykr. nie podpada; może jednakowoż wśród pewnych warunków być dowodem popełnienia innego przestępstwa, np. z art. 165 k. k.

(Z dn. 10.III.1933 r. w spr. II. 4 K. 1139/32).

Art. 52 pr. o wykr.

Przez niepokojenie w rozumieniu art. 52 pr. o wykr. nie należy rozumieć jedynie wzniecenia obawy, niepokojenie bowiem zachodzi również w wypadku, gdy działanie może wytrącić człowieka z równowagi psychicznej przez wzbudzenie w nim uczucia złości, niesmaku, oburzenia i t. p.

(Z dn. 4.IV. 1933 r. w spr. 4 K. 135/33).

Art. 6 i 7 Ust. z 11.III. 1932 o zgromadzeniach.

Uczestnik zgromadzenia, zwołanego zgodnie z przepisami

ustawy i odbywającego się na zasadzie zawiadomienia lub zezwolenia władzy może być uważany za uczestnika nielegalnego zgromadzenia dopiero z chwilę jego rozwiązania.
(Z dn. 6.IV. 1933 r. w spr. 3. K. 145/32).

Art. 98 ust. 3 ust. o państw. podat. przemysłowym.

Późniejsza indywidualna ulga uzyskana przez oskarżonego, który wykupił niewłaściwe świadectwo przemysłowe, nie uchyla bezprawności jego czynu, lecz może mieć ewentualnie tylko to znaczenie, że oskarżony nie będzie miał obowiązku dopłaty do właściwego świadectwa (art. 98 ust. 3), lub że nadpłata zostanie mu zwrócona.
(Z dn. 7.IV. 1933 r. w spr. 4 K. 205/33).

Art. 17 rozp. Prez. Rz. z 22.III. 1928 r. (Dz. U. p. 379).

Przepis art. 17 rozp. Prez. Rz. z 22.III. 1928 nie posiada charakteru normy regulującej zagadnienie wyłącznie, t. z. w ten sposób, że wszelkie zastępstwo przedsiębiorstwa należy wyłącznie do Prokuratorji Generalnej, w szczególności w sprawach karnych, wobec czego przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" może również samo wnosić powództwo cywilne do sądu karnego.
(Z dn. 25.IV. 1933 r. w spr. 4 K. 173/33).

Art. 7 § 1 rozp. Prez. Rz. P. z 21.X. 1933 r. o amnestji,

Z przepisu art. 7 § 1 rozp. Prez. Rz. P. z 21.X. 1932 r. Nr. 91 poz. 782 Dz. U. Rz. P. o amnestji widoczne, iż w razie skazania kilku prawomocnemi wyrokami za różne przestępstwa na kary pozbawienia wolności poniżej 6 miesięcy, za podstawę przy stosowaniu amnestji może służyć tylko kara łączna (art. 32 k. p. k.), jako wchodząca w grę przy wykonaniu wyroku.
(Z dn. 20.IV. 1933 r. w spr. 3 K. 183/33).

Art. 74 k. p. k.

Pokrzywdzonym uprawnionym do wytoczenia powództwa cywilnego (art. 74 k. p. k.) może być również Państwo lub mające osobowość prawną przedsiębiorstwo państwowe, o ile przestępstwo naruszyło sferę majątkową Państwa lub przedsiębiorstwa.

W postępowaniu sądowo-karnem Prokuratorja Generalna wtedy tylko bierze udział, kiedy przez właściwą władzę państwową o zastępstwo wezwana będzie, to znaczy, że Prokuratorja w tem postępowaniu nie ma wyłącznego prawa zastępstwa i że zainteresowana władza sama może wnosić powództwo cywilne do sądu karnego oraz popierać je na rozprawie.
(Z dn. 25.IV.1933 r. w spr. 4 K. 173/33).

Art. 275 k. p. k.

Samo złożenie wniosku o umorzenie śledztwa przez prokuratora nie może być uważane za równoznaczne z postanowieniem sądu w tymże przedmiocie i nie stwarza dla oskarżonego żadnych praw, oraz do czasu powzięcia postanowienia przez sąd nie wiąże prokuratora.

(Z dn. 20.IV.1933 r. w spr. 3 K. 178/33).

Art. 463 k. p. k.

Odmowa przyznania prawa ubogich należy do kategorji postanowień, zamykających niezamożnym drodę do wydania wyroku (art. 463 k. p. k.). wobec czego pomimo skreślenia przez nowelę z dnia 1 września 1932 r. w art. 576 k. p. k. § 3, mówiącego o prawie zaskarżenia odmowy przyznania prawa ubogich, prawo to istnieje z mocy wspomnianego wyżej art. 463 k. p. k.

(Z dn. 25.IV.1933 r. w spr. 4 K. 225/33).

Art. 508 § 2 i 466 k. p. k.

Postanowienie sądu apelacyjnego, przyznające prawo ubogich, mimo złożenia odnośnego wniosku po terminie z § 2 art. 508 k. p. k., ma moc prawną i nie ulega zaskarżeniu (art. 466 k. p. k.); nie jest również powyższe postanowienie bezwzględnie nieważnem orzeczeniem sądowem, pozbawionem z mocy samego prawa skutków prawnych, wobec czego czyni kasację dopuszczalną.

(Z dn. 4.IV.1933 r. w spr. 4 K. 161/33).

Art. 509 k. p. k.

O uwzględnieniu kasacji decyduje nie skutek jej wniesienia lecz zakres i zasadność zarzutów kasacji.

Uchylenie wyroku z urzędu choć następuje skutkiem wniesienia kasacji nie jest jednak równoznaczne z jej uwzględnieniem i nie zwalnia od obowiązku złożenia kaucji w razie ponownego wywodu kasacji.

(Z dn. 16.II.1933 r. w spr. II 3 K. 11/33).

Art. 514 k. p. k.

Uchybienia sentencji nie stanowią bezwzględnego powodu kasacyjnego w świetle znowelizowanego brzmienia art. 514 (dawny 497) k. p. k.; skoro więc sentencja wyroku wraz z uzasadnieniem stanowią jedną całość, a uzasadnienie wyroku wyraźnie wskazuje czyn zarzucony i przypisany oskarżonemu. to zarzut braku określenia czynu zarzuconego względnie przypisanego oskarżonemu jest bezpodstawny.

(Z dn. 28.IV. 1933 r. w spr. 4 K. 211/33).

Art. 574 k. p.k.

Złożenie zaliczki nie stanowi przesłanki procesowej (jak np. istnienie skargi, wniosku, upoważnienia do ścigania), od której istnienia zależna jest formalna dopuszczalność procesu, lecz jest tylko przepisem porządkowym, którego niezachowanie powoduje wprawdzie pozostawienie sprawy bez biegu z możliwością przedawnienia, nie czyni jednak samego procesu nieważnym.

(Z dn. 6.II.33 r. w spr. II. 3 K. 1209/32).

Art. 574 § 2 k. p. k.

Złożenie jednej zaliczki w wysokości przepisanej w ustawie, jeśli chodzi o jeden akt oskarżenia, czyni zadość ustawowym warunkom, bez względu na istnienie kilku czynów przestępnych i oskarżonych.

(Z dn. 24.IV. 1933 r. w spr. 3 K. 193/33).

Uprawnienia aplikantów adwokackich.

Wyciąg z protokułu posiedzenia Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 10 czerwca 1933 roku.

P. 37. po zreferowaniu przez p. Nowodworskiego odezwy Rady Adwokackiej w Warszawie z dn. 20 maja 1933 r. Nr. 5646 w sprawie interpretacji ust. 2-go art. 107 Prawa o ustr. adw., Wydział Wykonawczy, podzielając zasady, wyrażone w opinji Rady Adwokackiej w Warszawie, powziętej w dniu 2 maja 1933 r., uznał, iż aplikanci adwokaccy, którzy nie mają zaliczonych trzech lat aplikacji, nie mogą zastępować swych patronów przed Wydziałami Odwoławczymi Sądów Okręgowych.

P. 38. Po zreferowaniu przez p. Nowodworskiego odezwy Rady Adwokackiej w Warszawie z dn. 24 maja 1933 r. Nr. 5735 w sprawie występowania aplikantów adwokackich przed sądami rozjemczymi dla spraw Zakładu Ubezpieczeń od wypadków. Wydział Wykonawcy, podzielając zasady opinji Rady Adwokackiej w Warszawie, powziętej w uchwale z dnia 9 maja 1933 roku—uznaje, iż ograniczenia, zawarte w art. 107 Prawa o ustr. adw., w przedmiocie zastępowania patronów przez aplikantów adwokackich, nie mają zastosowania do zastępstwa przed sądami rozjemczymi dla spraw Zakładu Ubezpieczeń od wypadków i że w tych sądach aplikanci adwokaccy mogą zastępować swych patronów niezależnie od terminu odbytego stage'u.

Przegląd czasopism.

Przegląd Sądowy Nr. 8. Antoni Władysław Bartz: „*Zarzuty formalne w sprzeciwie od wyroku zaocznego w sprawie cywilnej*". W tym artykule autor polemizuje z p. Pohoryles, który w Nr. 6 tegoż czasopisma wyraził pogląd że pozwanemu wolno w sprzeciwie od wyroku zaocznego podnieść jedynie zarzuty w sprawie samej (merytoryczne) a nie zarzuty formalne, do których należy też i zarzut niewłaściwości Sądu. Swój sprzeczny pogląd p. Bartz uzasadnia w obszernym artykule powołując się na art.: 128, 210, 218, 231, 237, 235, 360, 363, 366, 374, 464 i 465 K. P. C. W konkluzji autor podaje następującą tezę: „Sąd utrzymuje w mocy lub uchyla wyrok zaoczny przez siebie wydany wyrokiem lub postanowieniem stosownie do tego, czy wydaje roztrzygnięcie co do istoty sprawy, czy też nie".

Dr. S. Kästenblatt: „*Z rozważań nad egzekucją z wierzytelności innych praw majątkowych wedle kodeksu postępowania cywilnego*". Analizując art. 637 § 1 K. P. C. autor zastanawia się nad pojęciem „poszukiwania" i przychodzi do wniosku, że przez poszukiwanie należy rozumieć ogół czynności prawnoprocesowych w szerszem znaczeniu, zmierzających do wywalczenia jakiegoś roszczenia. Z takiej definicji pojęcia „poszukiwania" wynika, zdaniem autora, że przepis art. 637 § 1 ma charakter legitymacyjny, upoważniający wierzyciela do działania w zastępstwie dłużnika w zakresie prawno-procesowym sensu largo. Dalej autor uzasadnia, że wierzyciel niema prawa bezpośredniego odbierania od dłużnika wierzytelności zajętej sumy pieniężnej, a może tylko żądać złożenia jej komornikowi lub do depozytu Sądu. W dalszych swych wywodach autor ustala tezy: że w myśl art. 651 K. P. C. kurator ma jakościowo ten sam zakres uprawnień, jaki ma wierzyciel z mocy dokonanego zajęcia; że wierzyciel nie ma prawa w procesie z dłużnikiem ani zawierać ugody, ani też udzielać zwłoki i że podział sumy uzyskanej przez zarząd przymusowy praw majątkowych następuje wedle art. 794, a nie wedle art. 809 K. p. C.

Głos Sądownictwa Nr. 7-8. Stanisław Godlewski: „*K. P. C. a przymus adwokacki*". Autor wypowiada się krytycznie przeciwko przymusowi adwokackiemu w formie przyjętej przez K. P. C. Analizując poszczególne przepisy Kodeksu Postępowania Cywilnego p. Godlewski przychodzi do wniosku: „że przymus adwokacki w postępowaniu przed sądami okręgowemi miał by swoją rację zupełnie słuszną i usprawiedliwioną w sprawach zawiłych i wymagających naprawdę wiadomości fachowych od stron, nie zaś we wszystkich bez wyjątku sprawach. Kwestja konieczności obowiązkowego zastępstwa adwokackiego powinna być pozostawiona rozwadze sądu".

Teza wypowiedziana przez szanownego autora w ostatnim zdaniu nasuwa poważne wątpliwości, chociażby z tego względu, że sprawa może się skomplikować już w biegu i sąd może stanąć w obliczu faktu, że na pozor sprawa prosta i nie potrzebująca interwencji adwokata, przetworzy się w nader skomplikowaną, pozatem co dla jednego sędziego może się wydać bardzo prostem i nieskomplikowanem inny sędzia zakwalifikuje jako sprawę zawiłą.

Stanisław Czerwiński: *„Zabiegi lekarskie a odpowiedzialność lekarza na tle Kodeksu Karnego 1932 r."* W tym nader ciekawie ujętym artykule autor omawia kwestję odpowiedzialności karnej lekarza wobec pacjenta. Po krótkim zarysie historycznym, autor konstatuje, że sama zasada odpowiedzialności lekarza nie budzi dzisiaj już żadnych wątpliwości, jednak nadmienia, że kwestja ta jest jedną z najbardziej subtelnych, jakie wogóle w materji odpowiedzialności z powodu wykonywania zawodu bywają.

Kodeks Karny z 1932 r. nie przewiduje specjalnej odpowiedzialności karnej lekarzy za pozbawienie życia lub uszkodzenie ciała przy wykonywaniu czynności zawodowych, a ogranicza się do ogólnych przepisów o nieumyślnem pozbawieniu życia człowieka, lub uszkodzenia jego ciała (Art. 230 § 1, 235 § 2, 237 § 2 K. K.).

Po gruntownej analizie prawnej autor dochodzi do wniosku, że względem lekarza karalną nieostrożnością będzie niezastosowanie tej staranności i rozwagi, do której w szczególności jest obowiązany lekarz, a więc i błędy i wykroczenia przeciwko zasadom i nakazom nauki lekarskiej; przyczem brak należytych wiadomości naukowych, brak przygotowania i uzdolnienia, nie może być powodem uwolnienia lekarza od winy.

Po za odpowiedzialnością za przyczynienie śmierci lub kalectwa, lekarz będzie odpowiadał z art. 33 prawa o wykroczeniach, o ile bez szkody życia i zdrowia pacjenta podejmie się czynności do której nie był dostatecznie przygotowany.

We wszystkich tych sprawach sąd winien zastosowywać duży stopień wyrozumiałości.

WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby Cywilnej Sekcji I-ej Sądu Najwyższego.

Na dzień 27 września 1933 r. o godz. 10 rano.

S P R A W Y:

1. 937/33. Darji Stolar z Marją Karpowiczową o przyznanie prawa własn. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.

2. 568/33. Cerkwi Prawosławnej w Starosielcach p-ko Kurji Metropolitalnej Wileńskiej o prawo własności do nieruchomości. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 812/33. Przedsięb. „Polskie Koleje Państwowe" z Feliksą Gorajewską o 50.000 zł. Referent: Sędzia A. Waskowski.
4. 909/33. Stefana Kołakowskiego z Wandą Gutkowską o przyznanie prawa ubogich. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 1571/32. Skarbu Państwa p-ko firmie: „Dom Eksp.-Komisowy E. i Hł. Bracia Szczecińscy" o 293 zł. 95 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 1767/32. Skarbu Państwa p-ko Abramowi Baumbergowi o 271 zł. 65 gr. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 2339/32. Domny Wasejko p-ko Janowi i Marjanowi Borysom o ziemię. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
8. 2485/32. Jana Lewandowskiego z Andrzejem Piotrowskim o własność nieruchomości. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
9. 870/33. Adama Łopateckiego ze Skarbem Państwa o prawo własności do nieruchomości. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
10. 2854/32. Jana Bubienko z Adamem Bałdowskim o prawo własn. do nieruchomosei. Referen : Sędzia W. Łukaszewicz.
11. 873/33. Heleny Toboło p-ko Lubie Worochob i inn. o spadek. Referent: Sędzia A. Waśkowski
12. 858/33. Urszuli Panasiuk i inn. p-ko Ignacemu Panasiukowi o spadek. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
13. 847/33. Artema i Pawła Wietrowów z Abdułem Jansupowem o wyłączenie ziemi i zniesienie budynków. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
14. 848/33. Makara Wołoszyna z Abdułem Jansupowem o wyłączenie ziemi i zniesienie budynków. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
15. 849/33. Jewtucha Miszczuka z Abdułem Jansupowem o wyłączenie z ziemi i zniesienie budynków. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
16. 850/33. Lewka i Trofima Oliferów-Nazarczuków z Abdułem Jansupowem o wyłączenie ziemi i zniesienie budynków. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 29 września 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1715/32. Firmy: „Importowo-Eksportowe Tow. Handl. HERMES" z firmą: „Sp. Akc. United. Baltic Corporation Limited London o 406.800 mk. Referent: Sędzia W. Miszewski.
2. 1010/33. Konstantego Koźmińskiego p-ko Janowi Hauzerowi i inn. o 10.000 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
3. 1836/33. Hindy Judkiewicz p-ko Majcie Tauman o zwrot listów zastawnych. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
4. 584/33. Macieja Graby p-ko Feliksowi Straszewskiemu i innym o 967 zł. Referent: Sędzia W. Miszewski.
5. 2898/32. Magistratu m. Sosnowca z Józefem Rezlerem o 4.124 zł. 52 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
6. 837/33. Banku Wzajemnych Ubezpieczeń „Vesta" z Szejwą Herszbergową o 4.000 dolarów. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
7. 2902/32. Józefa Hławskiego z Izraelem-Moszkiem Brandysem o 300 zł. i eksmisję. Referent: Sędzia W. Miszewski.
8. 2899/32. Magistratu m. Sosnowca ze Stefanem Górczakiem o 4597 zł. 35 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
9. 2357/32. Estery Wajsowej p-ko firmie „Vesta" Bank Wzajemn. Ubezpieczeń w Poznaniu o 1000 dol. Referent. Sędzia J. Namitkiewicz.
10. 1868/32. Ze skargi Franciszka Boguty i inn w sprawie sprzedaży przez licytację nieruchomości, należącej do Franciszka Majewskiego. Referent: Sędzia W. Miszewski.

11. 1641/32. Firmy: „Zakład Rzeźbiarsko-Kamieniarski J. Nowaka“ w Lublinie z Gustawem Jakóbowskim o rozwiązanie umowy i zasądzenie sumy. Referent. Sędzia E. Krotowski.
12. 1837/32. Józefa-Marjana Kruszyńskiego p-ko Wojciechowi Zatwarnickiemu o 12250 zł. 50 gr. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
13. 787/33. Józefa Forelnika z Aleksandrą Forelnikową o przyznanie prawa ubogich. Referent: Sędzia W. Miszewski.
14. 757/33. Edwarda Wołyńskiego z Anną Walentynowiczową o komorne i eksmisję. Referent: Sędzia E. Krotowski.
15. 771/33. Eljasza-Mowszy Zareckiego p-ko Joselowi Kownerowi o uznanie sumy 1.500 dol. z %% za umorzoną. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji:

na dzień 16 grudnia 1933 roku.

1. Osada nadziałowa we wsi Budojcie, gminie Solecznickiej, powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 3 dzies. należąca do Stanisława i Bronisława Tuniewiczów. Nr. Hip. 15581.
2. Osada włościańska nadziałowa we wsi Wierszuliszkach, gminie Rzeszańskiej, powiecie Wileńsko-Trockim. o powierzchni 1 dzies. 128 sążni kw. należąca do spadkobierców Wincentego Gawerskiego. Nr. Hip. 15583.
3. Zaścianek Pelikany w gminie Niemenczyńskiej, powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 7 ha 7745 metr. kw. należący do Tomasza i Heleny małż. Radeckich i Saula Baka wspólnie. Nr. Hip. 15585.
4. Działka ziemi w zaścianku Kreszczaniszki vel Chrześcianiszki w gminie Niemenczyńskiej, powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni 3 $^{1}/_{2}$ dzies. należąca do Adolfa Wysockiego. Nr. Hip. 15586.
5. Zaścianek Adamciszki I[1], w gminie Mejszagolskiej. powiecie Wileńsko-Trockim, o powierzchni około 4$^{1}/_{2}$ dzies. należący do Józefy Unikowskiej. Nr. Hip. 15588.
6. Nieruchomość w obrębie miasta Wilna przy ulicy Trakt-Batorego pod Nr. 106 (dawniej we wsi Rekanciszki, gminie Mickuńskiej, pow. Wileńsko-Trockim), o powierzchni 3 ha 4739.65 mtr. kw., nabyta przez Józefa Trydula od Sergjusza Lipińskiego Nr. Hip. 15590.
7. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Ponarskiej pod Nr. 10, o powierzchni 1400,50 mtr. kw. otrzymana w drodze spadku przez Włodzimierza Liczko i Aleksandrę Martysiewiczową po śmierci Adelgierdy Liczkowej Nr. Hip. 15591.
8. Nieruchomość w obrębie miasta Wilna w miejscowości Jerozolimka, przy szosie Kalwaryjskiej, pod Nr. 42 o powierzchni 9159 mtr. kw. należąca do Anieli Sosonkowej. Nr. Hip. 15595.
9. Kolonja letniskowa Czarny Bór w gminie Rudomińskiej, powiecie Wileńsko-Trockim przy zbiegu ulic Mickiewicza i Kolejowej, pod Nr. Nr. 9-E i 9 H, o powierzchni 2093, sąż. kwadr. nabyta przez Józefa i Władysławę Kadzewiczów od Mikołaja Szpakowskiego. Nr. hip. 15596.
10. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Antokolskiej pod Nr. 68, dawniej Nr. 74, o powierzchni 2752,20 mtr. kw. otrzymana w drodze, spadku przez Rachmiela Tregera po śmierci ojca swego Izraela Tregera. Nr. hip. 15598.
11. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Zwierzynieckiej pod Nr. 12

o powierzchni 2232,70 mtr. kw., należąca do Jadwigi Mieszkowskiej. Nr. Hip. 15600.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winne zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego gmach Sądów przy ul. Mickiewicza pod Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 22 sierpnia 1933 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.

(—) L. Sumorok.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 12 Grudnia 1933 roku.

1. Osada nadziałowa we wsi Ciuńce w gm. Łuczajskiej, pow. Postawskim powierzchni 8 dzies. 1702$^{3}/_{4}$ sąż. kw. nabyta przez Stanisławę Dubowik od Zygmunta Rudziaka. Nr. Hip. 7191/B.
2. Nieruchomość w m. Smorgoniach pow. Oszmiańskim przy ul. Krzywej pod Nr. 16, powierzchni 243,53 mtr. kw. nabyta przez Mirę Krejnes od Dawida Krejnesa. Nr. Hip. 7207/B.
3. Osada nadziałowa we wsi Smilginiach pod Nr. 2256 w gminie Hoduciskiej pow. Święciańskim powierzchni około 3$^{3}/_{4}$ dzies. nabyta przez Marję Kojro od Jerzego Gołotylca. Nr. Hip. 7209/B.
4. Osada nadziałowa we wsi Misiunach pod Nr. 1257 w gm. Święciańskiej powiecie Święciańskim, powierzchni 10 ha. nabyta przez Stanisława i Apolonję Trapików wspólnie w częściach równych od Gabryela Jurewicza. Nr. Hip. 7211/B.
5. Działka gruntu obszaru 3 ha 1929 mtr. kw. pod nazwą Witoldowo, w gm. Holszańskiej, pow. Oszmiańskim należąca do Wincentego Staniewicza przyznana mu wyrokiem Sądu Pokoju w Holszanach. Nr. Hip. 7219/B.
6. Osada nadziałowa we wsi Baranowo w gm. Hruzdowskiej pow. Postawskim, powierzchni 4,75 dzies. nabyta przez Antoniego Sobola od Aleksego, Miłty. Nr. Hip. 7220/B.
7. Osada we wsi Worończuki Nr. 5 pod nazwą Nizina w gm. Szarkowskiej pow. Dziśnieńskim obszaru 8 dzies. czyli około 8 ha 8000 mtr. kw. nabyta przez Jana i Michała Kościukiewiczów wspólnie w równych częściach od Michała Klimzy z prawem Kościukiewiczów do przejazdu przez grunta Michała Klimzy do nabytej działki drogą szerokości 3 mtr. Nr. Hip. 7221/B.
8. Folwark Dziekaniszki vel Warzywka, powierzchni 139 ha 6000 mtr. kw. w gm. Daugieliskiej pow. Święciańskim, pochodzący z większych dóbr Bieciuny należący do Władysława Osmołowskiego. Nr. Hip 7225/B.
9. Osada włościańska nadziałowa we wsi Zakamionka pod Nr. 240 w gm. Dukszty pow. Święciańskim, powierzchni około 5$^{1}/_{2}$ dzies. nabyta przez Pawła Łuneckiego od Antoniego Pukszty. Nr. Hip. 14947.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Wilnie, Gmach Sądów ul. Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 24 sierpnia 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.

(—) Hieronim Piotrowski.

Wydział Hipoteczny Wydziału Zamiejscowego w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki.

Na dzień 15 grudnia 1933 roku.

1. Uroczysko Dumbla—część Oddziału 18 obrębu Ejszyskiego, Nadleśnictwa Koniawskiego, w gm. Ejszyskiej, powiecie Lidzkim położona, powierzchni 10 ha 9729 metr. kw. własność Państwa Polskiego, na zasadzie art. XII traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3293.
2. Nieruchomość w mieście Lidzie p zy ul. Sosnowej pod Nr. 14, powierzchni około 200 sąż. kw. po dokonanych częściowych aljenacjach, własność Józefa Tomaszewicza. Nr. Hip. 3295.
3. Kolonja Chilczyce II w gm. Rożankowskiej, powiecie Szczuczyńskim położona, powierzchni 14 dzies. 340 sąż. kw., własność Emilji Olechnowiczowej. Nr. Hip. 3296.
4. Uroczysko „Oleszniki" i „Budziszki" przy wsi Smilginie, w gminie Raduńskiej, powiecie Lidzkim położone powierzchni 23 ha 3638 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3298.
5. Uroczysko „Polimy" przy wsi Lelusza, w gm. Raduńskiej, powie Lidzkim położone, powierzchni 40 ha 6359 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3299.
6. Uroczysko „Dęby" z Oddziału 2 obrębu Kuczkonowskiego Nadleśnictwa Uszańskiego, w gminie Wołożyńskiej, powiecie Wołożyńskim położone, powierzchni 3 ha 2835 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3300.
7. Uroczysko „Zabłoć" część Oddziału 19 obrębu Raduńskiego Nadleśnictwa Koniawskiego, w gm. Zabłockiej. powiecie Lidzkim położone, powierzchi 4 ha 9632 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3301.
8. Uroczysko „Bór" Podział A, Oddziału 8 obrębu Dalidowskiego, Nadleśnictwa Stołpeckiego. w gminie Iwienieckiej, powiecie Wołożyńskim położone, powierzchni 22 ha 1144 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na zasadzie art XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3302.
9. Uroczysko „Dowknie" — część Oddziału 17 obrębu Gieranowskiego, Nadleśnictwa Trabskiego, w gminie Lipniskiej, powiecie Lidzkim położone, powierzchni 60 ha 9908 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3303.
10. Uroczysko „Janowlany" z Oddziału 28 Nadleśnictwa Lidzkiego, w gminie Wawiórka, powiecie Lidzkim położone, składające się z dwuch oddzielnych działów gruntu ogólnej powierzchni 66 ha 2936 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na podstawie art. XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3304.
11. Uroczysko „Pole Dziadzicze", w gminie Trabskiej, powiecie Wołożyńskim położone, powierzchni 33 ha 2021 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3305.
12. Uroczysko „Romanicha" z Oddziału 2 Nadleśnictwa Uszańskiego w gminie Wołożyńskiej, powiecie Wołożyńskim położone, powierzchni 3 ha 8194 metr. kwadr., własność Państwa Polskiego na zasadzie art. XII Traktatu Pokojowego z Rosją i Ukrainą. Nr. Hip. 3306.
13. Uroczyska „Plosa", „Klukowszczyzna", „Obsoch" i „Krągły Borek„, w gminie Rożankowskiej, powiecie Szczuczyńskim położone, powierzchni 104 ha 6496 metr. kwadr, własność Państwa Polskiego, przejęte od Mikołaja Dekańskiego jako opuszczone. Nr. Hip. 3307.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa

do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Lidzie, ulica Suwalska Nr. 74, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 Ustawy Hipotecznej z roku 1919.

w/z Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie,
Sądu Okręgowego w Wilnie

(—) Bolesław Czyżewski.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki.

Na dzień 7 grudnia 1933 roku.

1. 8740. Nieruchomość wieczysto-czynszowa w Pińsku przy ul. Gen. Listowskiego pod Nr. 30 o powierzchni 438 metr. kw. odziedziczona przez Mowszę Najdicza po zmarłym Abramie-Zeliku Najdiczu.
2. 8741. Nieruchomość w mieście Drohiczynie Poleskim przy ulicy Dunin-Markiewicza, dawniej Unji Lubelskiej, o powierzchni 3154 metr. kw. nabyta przez Mejera-Judela Feldmana od Felicji alias Feliksy Siwiec.
3. 8756. Osada włościańska we wsi i przy wsi Serniczki, gm. Lemieszewicze, pow. Pińskiego, o powierzchni około 12 ha 993h,55 metr. kw. w 35 działkach, stanowiąca własność niepodzielną 2/3 częściach Adama Mielniczuka i 1/3 części Mikołaja Sawczuka.
4. 8772. Osada włościańska we wsi i przy wsi Litewskie gm. Wołowel, pow. Drohickiego, o powierzchni około 2 ha 1850 metr. kw. w 9 działkach, nabyta przez Borysa Borsuka od Waselisy Borsuk.
5. 8787. Nieruchomość w Pińsku przy ul. Brzeskiej pod Nr. 34-a, o powierzchni 162 mtr. kw. nabyta przez Mowszę-Icka Mulara i Elkę Okrainiec od Girsza i Szejny-Rochli Szuchmanów.
6. 8795. Osada włościańska we wsi i przy wsi Weremiejowce gm. Beździeż, pow. Drohickiego, o powierzchni około 4 ha 6 04 mtr. kw. w trzech działkach, stanowiąca własność Antoniego Pawlukowicza.
7. 8800. Nieruchomość w Pińsku przy ulicy Koszarowej zwanej dawniej Krzywą pod Nr. 2 na drugiej Bielawszczyźnie o powierzchni około 1366 mtr. kw. nabyta przez Józefa Szczemier-Szczemierskiego od Jadwigi Zwolińskiej.
8. 8801. Nieruchomość wieczysto-czynszowa w Pińsku przy ulicach Granicznej i Rycerskiej pod Nr. 24, o powierzchni 5655 mtr. kw. należąca do Stefana Sienkiewicza.
9. 8802. Część działki łąkowej w ur. „Domancza" z większej działki ziemi nadziałowej przy wsi Gniewczyce w gm. Janowskiej, pow. Drohickim, o powierzchni około 1 ha 3971,66 mtr. kw. nabyta przez Michała Puszko od Mikołaja Koloszuka.
10. 8804. Nieruchomość w Pińsku przy ul. 11-go listopada pod Nr. 5[1], o powierzchni 986,70 mtr. kw. nabyta z większej nieruchomości przez Bronisławę Okońcką od Chai-Dwory Kielbermanowej.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swe prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 19 sierpnia 1933 r.

Pisarz Hipoteczny

(—) S. Kwiatkowski.

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 29 stycznia 1934 roku.

1. 5897. Nieruchomość w Brześciu nad Bugiem przy zbiegu ulic Pereca i Krzywej Nr. Nr. 16/30 powierzchni 128,10 mtr. kw. nabyta przez Benjamina Rafa z posiadania Cejtli Gecel.
2. 5907. Nieruchomość w Brześciu nad Bugiem przy ulicy Jagiellońskiej pod Nr. 38 powierzchni 960,90 mtr. kw. nabyta przez Jankla-Icko vel Icchoka Sirotskiego w jednej połowie od Zofji Krewer, a w drugiej połowie w drodze darowizny od Leji Sirotskiej.
3. 5909. Nieruchomość w Brześciu nad Bugiem przy ulicy Sienkiewicza pod Nr. 22 powierzchni 1171,50 mtr. kw. nabyta przez Szejwę-Ruchlę Fiszman od Srula-Isera i Fejgi-Leji małż. Gwircman.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny się zgłosić pod skutkami prekluzji.

Brześć n/B., dnia 23 sierpnia 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
(—) Leopold Dmowski.

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady o wpisanie na listę **adwokatów** Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie:

1) **Boguszewski Władysław** — były Sędzia Sądu Grodzkiego w Grodnie, zam. w Wilnie przy ul. Portowej Nr. 23 m. 22, z siedzibą w Wilnie.

2) **Koturnicki Bazyli** — aplikant adwokacki tegoż Okręgu, zam. w Dawidgródku przy ul. Zielonej Nr. 2, z siedzibą w Dawidgródku.

3) **Pass Zygmunt**—aplikant adwokacki tegoż Okręgu, zam. w Wilnie przy ulicy Mickiewicza Nr. 44 m. 2, z siedzibą w Wilnie.

4) **Timofiejew Leonidas**—aplikant adwokacki tegoż Okręgu, zam. w Hancewiczach, z siedzibą w Hancewiczach.

5) **Sipowicz Stanisław** — aplikant adwokacki tegoż Okręgu, zam. w Wilnie przy ul. Św. Jakóba Nr. 16 m. 7, z siedzibą w Wilnie.

KOMITET REDAKCYJNY:

Dr. Franciszek Bossowski, Profesor U.S.B. *Aleksander Jodziewicz*, Sędzia Sądu Apelacyjnego. *Olgierd Kryczyński*, Prokurator Sądu Najwyższego. *Kazimierz Petrusewicz*, Adwokat. *Bronisław Olechnowicz*, Adwokat. Dr. *Halina Zasztowt-Sukiennicka*, Adwokat.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.